

hvad der er sund økonomi, og hvad der ikke er sund økonomi. Så er man nødt til at se dem i sammenhæng med det område, hvor de ligger, og så er man nødt til både at se på miljøet, på arkitekturen og på de andre ting, som gør, at man har et bymiljø.

Derfor synes jeg, at vi bør advare imod betragtninger af for simpel karakter på det økonomiske område. Det er den brede samfundsøkonomiske betragtning, vi er nødt til at anlægge. Det bliver vi altså også nødt til at fortælle kommunerne, som selvfølgelig føler, at de har nogle budgetproblemer i denne sammenhæng, så længe de ikke kan vælte det over på staten, men hvor man altså, så længe staten er inde i billedet, fra vores side må sige, at hvis vi skal bidrage til det, skal det være bygninger, der kan stå et passende antal år.

På den baggrund vil jeg blot slutte af med at sige, at man jo kan spørge sig selv, hvornår det er rigtigt at fremsætte et lovforslag på dette område, for der er jo ingen grund til at udsætte det længere end højst nødvendigt, hvis man i øvrigt er på plads.

Men jeg synes, det er vigtigt, at vi så også har fået de instrumenter og håndtag, som skal bruges, og det vil jeg sige, at den adfærd, som både skal kunne udfolde sig med egentlige statslige direktiver og bestemmelser, og den adfærd, som kommunerne skal udfolde på baggrund af de finansieringsregler, der er, skal være af en sådan karakter, at helhedsbetragtningen faktisk bliver opfyldt. Og før vi har rimelig hold på det, synes jeg egentlig ikke, at det giver mening at fremsætte et lovforslag.

Jeg håber, at boligministeren er så visionær og kan kombinere det så godt med det praktiske, at vi måske kan opfylde det i det kommende folketingsår; det vil jeg bestemt ikke afvise.

Men når jeg ser reaktionerne f.eks. fra kommunal side på, at man har fået en grøn positivliste i den private byfornyelse – det bryder man sig ikke om, for man vil egentlig hellere selv have lov at bestemme – kan jeg godt sige, at der mangler et stykke vej endnu. Jeg tror, at man i kommunerne skal indstille sig på, ligesom vi må gøre det, at der er en sammenhæng mellem dem, der finansierer, og dem, der træffer beslutninger, og så længe man ikke er parat til at erkende det, så mangler vi altså stadig væk et godt stykke vej, før lovforslaget er på plads.

Kirsten Jacobsen (FP):

Boligministeren skal bestemt ikke have utak, fordi der tænkes tanker, og da heller ikke, fordi han kommer til Folketinget med dem. Det skal der tværtimod roses for, og det vil vi i Fremskridtspartiet da også gerne kvittere for.

Men jeg er en smule bekymret for, at boligministeren ligesom har lagt niveauet, så det bliver for luftigt og for lidt konkret, og for, om det overhovedet er praktisk muligt at komme frem ad den vej, som boligministeren håber på. En masse af boligministerens tanker kan vi godt dele med boligministeren, men jeg synes, at man er nødt til, når vi har en debat som den her, at slå fast: Hvorfor har vi i grunden i Danmark så store byfornyelsesbehov? Hvorfor skal man anvende milliarder af offentlige kroner på at byforny ejendomme, private udlejningsejendomme?

Det skal man selvfølgelig, fordi man i Danmark har haft en huslejelov, som har betydet, at ejerne ikke har kunnet opkræve en leje, som gav dækning for den nødvendige vedligeholdelse af bygningen.

Inden nogle andre går op og fortæller om de grundejere, som ikke vil vedligeholde deres bygninger, uanset hvad de får, så må jeg hellere straks sige: Det erkender jeg. Dem har vi set nogle stykker af. Det er ikke pynteligt, og det burde vi have gjort noget meget mere alvorligt ved i stedet for at lave nogle regler, som går ud over dem, der rent faktisk opfører sig som pæne og anstændige udlejere.

Jeg har indtryk af, at man sætter niveauet alt for lavt, fordi man har haft nogle skrækkelige eksempler. Det er længe siden, vi havde dem, men vi kan godt få nogle igen. Et af de værste i nyere tid er vel den kommune, vi befinder os i akkurat nu, for den er vel den dårligste udlejer, vi overhovedet har haft i landet. Men det giver jo ikke nogen undskyldning, og ingen her har villet gribe ind over for det.

Men når det er sagt, så synes jeg også, at man skal se videre. Vi står altså nu med byfornyelsesproblemet, fordi vi ikke har vedligeholdt, og det betyder, at vi får en udgift, som er meget, meget højere, end hvis man havde lavet den løbende vedligeholdelse. Men skal man så ikke også være så visionær, at man siger: én ting er, at der skal rettes op på de skader, som er opstået på grund af en forkert huslejepolitik, men skulle man så ikke indrette huslejepolitikken således, at skaderne i hvert fald ikke opstår én gang til, og sikre, at de penge, der kan afsættes til udven-